

Side aldrig har været i Tvivl om, at den bedste Form for Agitation er den, der siger: Saa faa Byrder som muligt til os og saa store Byrder som muligt til de faa. Det vil alle Dage i Skattelovgivningen være en Agitationsform, som nogle vil finde formaalstjenlig. Jeg vil i alt Fald finde den meget tiltalende, især naar den, som i det givne Tilfælde, giver sig det Udtryk, at naar de paagældende Partier selv kommer til Magten, tør de ikke engang bruge Midlet overfor disse enkelte. Navnlig dette, at det kun drejer sig om enkelte, er jo for en demokratisk Opfattelse den skønneste Opfordring til med Styrke at vende sig imod dem. Men til Trods for at det var de faa, har man altsaa alligevel fundet, at her var Sagligheden for stærk i modsat Retning, saa man har ikke turdet gaa videre. Jeg haaber, at Strejflys af den Art vil vise sig ved de kommende Valg ikke at have været helt uden Betydning.

Lovforslaget, som det foreligger, indeholder set fra mit Synspunkt Spørgsmaal, som man passende kunde kalde Spørgsmaal af upolitisk Natur, Spørgsmaal, som mere strejfer det politiske, og endelig et enkelt Spørgsmaal, som — det tror jeg at turde sige — kun er politisk, og i Virkeligheden ikke har eller vil faa noget som helst med direkte Skattelovgivning at gøre her i Landet.

Ser man nu paa de upolitiske Ting, kan man vel ogsaa her have Lov til at dele dem i de mindre og de mere betydningsfulde — mindre betydningsfulde set fra Synspunktet: Det, som har Interesse for de mange. Dermed være ikke sagt, at de smaa Spørgsmaal ikke for den enkelte kan have en ganske overordentlig stor Betydning.

Som allerede nævnt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard stilles der her Forslag om en Beregning af Huslejen, som i mange Tilfælde vil vise sig at give en langt større Husleje end de nugældende Regler. Helt tage Afstand fra det nye Forslag ønsker i alt Fald jeg personligt ikke at gøre, idet jeg tror, at man paa dette Omraade undertiden faar en for lille Indkomst frem. Paa den anden Side føler jeg mig heller ikke sikker paa, at en saa generel Regel som den, der her foreslaas, vil vise sig i alle Tilfælde at være helt retfærdig, ej heller helt rimelig. Men om dette som om saa mange af de Smaaspørgsmaal, jeg her nævner, vil jeg til sidst sige en generel Ting.

Saa nævnes der ogsaa, at som Indkomst skal, saa vidt jeg forstaar under alle Forhold, henregnes goodwill. En Bestemmelse af denne Art tror jeg er teknisk urimelig. Det kan jo ikke være andet, end at der

ofte finder Handeler Sted, hvor der er Fortjeneste, men hvor Fortjenesten af tekniske Grunde absolut maa henregnes til Formueforøgelse. Naar en Mand har købt en Landejendom for 25 Aar siden, har drevet sin Næring dør i 25 Aar, og derefter afhænder den, højst sandsynligt, bl. a. paa Grund af Pengenes faldende Værdi, med en meget stor Fortjeneste, vil sikkert ingen, som har med Skattevæsenet at gøre, mene, at disse Penge skulde henregnes til Indkomst. Jeg nærer imidlertid ingen Tvivl om, at en goodwill meget let i mange Tilfælde kan komme til at strejfe det samme overfor Formueforøgelse som her nævnt.

Noget ganske lignende gør sig gældende overfor Spørgsmaal om Likvidation, specielt af Selskaber. Det bestemmes, at det, som et saadant Selskab giver, skal henregnes til Indkomsten, naturligvis bortset fra den indbetalte Aktiekapital. Jeg tror med den Viden, jeg har om Skatteforhold at turde sige, at denne Bestemmelse ogsaa er teknisk set ganske urimelig i mange Tilfælde. Hvis vi tænker os, at man i et Skibsfartsselskab — her ligger Forholdene saa enkelt og derfor saa klart — paa Grund af springende Konjunkturer, som vi i de sidste Aar har haft saa mange af, sælger et Skib og opnaar en meget stor Fordel, og at man saa bagefter synes, at Forholdene ligger saaledes, at man ikke vil fortsætte, men likviderer, vilde jeg anse det for ganske urimeligt, om man vilde mene, at den Fortjeneste, der ligger i Salget af Formuegenstande som et Skib, under visse Forhold skulde kunne henføres til Indtægt. Og jeg kunde fristes til at sige, at jeg er ikke helt sikker paa, at det kunde staa for Domstolens Bedømmelse. Jeg maa maaske her have Lov til at sige, at det forekommer mig ret glædeligt, at det jo dog i den senere Tid ved enkelte Domme har vist sig, at man bør være noget varsom med, hvor vidt man gaar i Retning af Beskatningsforhold, idet det jo har vist sig, at man er bleven dømt af Højesteret.

Saa nævnes der, at Spekulationstab maa ikke fradrages, medmindre der har været en tilsvarende Spekulationsindtægt, og i visse Tilfælde kun saa stor en Del, som Indtægten kan dække. Hensigten med en Bestemmelse af den Art ligger jo ret lige for enhver, der har haft noget videre med Skattevæsenet at gøre, idet enhver saadan vil vide, at Efterkrigstidens Virkninger i mange Tilfælde har medført, at Tabene paa en vis Maade er lidt for Aar tilbage og først konstateres Aar frem i Tiden og saa efterhaanden kommer til Afdrag paa Indtægten.